

Lumturo Listy

Nezávislý zpravodaj 49. dívčího a 378. chlapeckého oddílu

28. února 2019, 18. vydání

Milí čtenáři,

od posledního vydání uběhly 3 měsíce, a proto je nejvyšší čas přijít s novým číslem Lumturo Listů.

Ačkoliv jsou zimní měsíce pro skautskou činnost značně obtížnější než měsíce během zbytku roku, podařilo se nám uskutečnit několik akcí o kterých se dočtete v následujících reportážích. Navzdory letošní rekordní nadílce sněhu na českých horách jsme bohužel byli nuceni zrušit letošní Lyžák, což nás do teď mrzí, ale samozřejmě se o to víc těšíme na příští rok. Mimo postřehy z uplynulých akcí v tomto čísle naleznete také několik rozhovorů s lidmi, které věříme, že všichni dobře znáte a pokud ne, tak se s nimi seznámíte v jejich příspěvcích. Před sebou máme jaro a to znamená kromě „návratu“ zpět do přírody během jarních trojdenek také nemálo práce všech vedoucích spojenou s přípravami tábora.

Během zimy jsme v rámci zvelebování naší klubovny nakoupily spoustu nových věcí včetně malířských barev. Můžeme se tak na začátku května těšit na velkou renovaci celé klubovny.

Doufáme, že si toto skoro jarní vydání LumturoListů užijete, že vás články zaujmou a některé třeba i inspirují.

Další vydání očekávejte ve svých mailech koncem května. Už teď vás můžeme nalákat na reportáže z jarních trojdenek, na rekapitulaci Jupijou a na ty nejaktuálnější informace týkající se nadcházejícího tábora.

No, myslíme, že se máme na co těšit, nebo snad ne?

Za redakci

Magdalena Cisaríková

Rádce žižkovské družiny

Redakce vydala povel, abych napsal pár řádek o užitečnosti skautských dovedností ve funkci starosty. Napíšu to v bodech. Myslím, že užitečné jsou:

1) V první řadě, skautská výchova vede k akceschopnosti a pocitu spoluodpovědnosti za své okolí. Kdyby šlo jen o mě, mohla by to být jen náhoda. Jenže tři z devíti radních Prahy 3 prošli skautskou organizací a čtvrtý je sokolem. Ve zdejším zastupitelstvu je navíc řada dalších skautů. Tak by na tom něco mohlo být. ☺

2) Skauting není jen školou tábornických dovedností. Je to škola managementu. Protože když ve čtrnácti šéfuje družince a jen o pár let později přebíráte odpovědnost za děti na skautském táboře, tak to zpravidla nějaké stopy zanechá. Mimochodem, až se budete někdy ucházet o místo v zaměstnání a budete si psát životopis, napište tam i zmínku o skautských kořenech. Věřte mi, že ve firmách to mají rádi a dobře vědí proč.

3) Práce na radnici je týmová hra. Taková celotáborovka na čtyři roky. Stejně jako na táboře za vás tým sestaví ostatní a vy se pak celou dobu snažíte dosáhnout maxima možného.

4) Skautský zákon je funkční a veskrze praktická věc. Má smysl se k němu vracet, i když někdy ujedete. Protože dlouhodobě vzato se to nakonec vyplatí.

5) No a nakonec ještě jeden skautský benefit. V Lumturu jsem objevil svoji krásnou ženu, která je mi velkou oporou. Poznal jsem zde kolegy, kterým důvěřuji a kteří mě po dobu starostování zastupují v původní práci. Z oddílu ostatně pochází i můj všeobecný lékař, zubař a také právník. Díky za ně všechny, protože bez nich bych to nedal.

Jiří Ptáček

Cesta kolem světa v podání vlčat

Cesta kolem světa začíná

Sotva začal nový rok, vlčata si už vytyčila nemalý a ambiciózní cíl. Objet celý svět. Jako první cíl na naší dlouhé cestě jsme si zvolili jakési město na dálném východě s exoticky znějícím názvem: Brno. Po velmi náročné cestě jsme konečně dorazili na místo, kde Brno mělo být, ale bohužel bylo velmi těžké ho najít, protože bylo o dost menší, než jsme předpokládali. Byla zima, mokro a všude kam jsme dohlédli byly jen stromy, zbytky sněhu a louže. Jak ho tedy najít? Museli jsme vymyslet plán. Tím plánem nakonec bylo hledání známek civilizace, které se čas od času povalovaly na zemi a následně jsme je házeli do pytlů na odpadky, které jsme nakonec značně naplněné vším možným, od bot po kusy kol od aut, vyhodili.

Hledání nás stálo mnoho sil, mokrých bot a těžko by se našlo vlčce, které by nemělo bahno až za ušima, ale nakonec jsme Brno v zalesněné bažinaté pustině přece jen našli. Abychom mohli pokračovat na naší cestě dál, museli jsme pro místní domorodce plnit rozmanité úkoly. Zvláště zajímavá byla například stavba brněnského orloje, protože ten jejich se jim nepovedl a potřebovali postavit nějaký funkční. Dále museli například vymyslet vlastní řeč podobnou brněnskému jazyku a přepsat do ni tajnou zprávu. Vlčata si při plnění úkolů stála více než obstojně.

Nakonec jsme splnili všechny úkoly a všichni jsme byli šťastní, že se po náročném začátku můžeme posunout dál na naší cestě kolem světa. Nevíme, kam se dostaneme dál a jaká dobrodružství nás ještě čekají, ale těžší než v Brně to může být už jen sotva.

Albert Okamura

Kopce, pivo, Lumturo

Během jarních prázdnin jsme se s holčičím vedením vydaly na návštěvu za Míšou do Kodaně. Strávily jsme společně krásné 3 dny plné chození po městě, nasávaly jsme silný severní vítr a hrály jsme Cambio.

V poslením Lumturo Magazeenu jsme se o tobě dozvěděli, že jsi odjela studovat do Dánska. Co tam přesně studuješ a jak tě to vůbec napadlo?

Studuji tu obor s takovým trochu záhadným názvem "udržitelně biotechnologie", ale zas taková záhada to není, pokud to dostuduju, tak budu například umět vyrobit paliva, léčiva či plasty z rostlinného materiálu. Ten program mě zaujal díky jeho aktualitě, potřebnosti a perspektivě a navíc jsem chtěla odjet studovat do zahraničí, abych získala zkušenosti z mezinárodního prostředí a naučila se dobře jazyk.

Ve škole máte všechno v angličtině, ale vím, že chodiš na kurzy dánštiny. Je to těžký jazyk?

Dánština je co se týče gramatiky poměrně jednoduchá, je to takový mix angličtiny a němčiny. Co už je poněkud náročnější je výslovnost. Například věta „Jeg kan ikke finde mine nøgler.“ (Nemůžu najít své klíče) se vysloví přibližně jako „Je kaeg fenmin nojla.“

Studia v Dánsku tedy plánuješ na minimálně 3 roky, to sis musela zabalit fakt hodně věcí. Máš představu, kolik vážil tvůj kufr, když si do Kodaně přijela poprvé? A je něco, co sis s sebou vzala a je to věc taková "ryze skautská"?

Já jsem si zabalila skautsky do batohu - a vážil fakt hodně. Třeba jako takové bednování. A samozřejmě jsem si s sebou vzala švýcarák - i když to bylo omylem, jelikož v tom batohu zůstal od tábora.

V Lumturo Magazeenu jsi zmiňovala nějaký hodně složitý systém s odpadkami a že kvůli tobě nevyvezli popelnici, tak už třídíš podle jejich pravidel?

Ono to asi nakonec zas tak složité nebylo. Problém byl, že jsem nevěděla na začátku, kam vyhodit skleněnou láhev, protože se mezi čtyřmi popelnicemi, co mám před domem nenacházela ta správná - a tak jsem zpanikařila a vyhodila ji do směsi. A když tam popeláři viděli tu láhev takhle navrhu, tak nám tu popelnici natruc nevyvezli. Ted' už ale vím, kam mám jít - a není to nijak daleko!

Předpokládám, že se ti čas od času po domově a po Praze zasteskne. Je něco, co ti v Kodani fakt chybí?

Kopce, pivo, Lumturo ...

Je pravda, když se říká, že někdo „pije, jako Dán“?

Je to pravda, ale tak abych se jich zastala, on jim tady večer v zimě začíná už kolem třetí, tak je to pak hold na dýl.

V létě s námi pojedíš na tábor. Obohatiš nějakým typicky dánským jídlem táborovou kuchyni?

Máme se na co těšit?

Můžeme si udělat třeba rybí karbanátky :)

Určitě se těšte.

Tak my se těšíme! Dík za rozhovor a pozdravuj od nás v Kodani!

Michaela Válková

Na pár otázek jsme se zeptali také naší milé střediskové vedoucí - Tery.

Jakým výzvám jsi jako vůdkyně čelila a jak jsi se s nimi vypořádala?

Největší výzvou je asi samotné vedení našeho střediska - člověk si to většinou neuvědomuje, ale když už na to přijde, tak si říkám, že to je docela zodpovědnost vést středisko s takovou tradicí a zakladatelem. Tak snad ho vedeme aspoň trochu tak, jak by si Káďa přál...

S čím jsi ve středisku nejvíce spokojená?

S tím, jak celkově fungujeme - že se pravidelně schází hodně lidí, kterým přijde důležité bavit se o tom, jak naše středisko a oddíly fungují, nebrání se diskuzím, změnám a i po skončení střediskových rad mají chuť v diskuzích pokračovat.

Co tě čeká dál a jak bude probíhat tvé další skautování?

Takhle jsem nad tím nepřemýšlela, ale představuju si, že život pokračuje i po předání střediska 😊 Doufám, že pak budu ještě chvíli v obraze a k dispozici, bude-li potřeba. A pak je samozřejmě vánoční večírek, grilování, sportování a kdo ví, co ještě vymyslíme...

Terezie Vavroušková

Skautský oddíl Lumturo

@skautskyoddillumturo

Skautský oddíl Lumturo

www.lumturo.cz

Skautky (umí) vařit!

Jednoho dne se v zamrzlé klubovně skautky rozhodly, že aby nezmrzly, upečou si pizzzzzu, ale nebylo to lehké! Naše přísné vedoucí nám nevydaly ingredience zadarmo. Musely jsme vyluštit velmi složité šifry a poté jsme se vydaly na stopu ingrediencí a našly je. S nadějí jsme vytvořily tu nejoriginálnější pizzzzzu. Suroviny, jako například rajčata, mozzarella, cibule, těsto, sýr a šunka se střídali pod čepelí našich nožů. Na pekáč jsme naskládaly tyto přísady (s mateřskou pečlivostí - nadsázka) a vrch ozdobily třemi druhy koření, kečupem (100 %) a kukuřicí. Vše jsme zapekly v (mikrovlnné) troubě. A naše pohledy spočinuly na DOKONALÉ PIZZZE.
(Chut' už je vedlejší!)

Skautky

Na cestě do Betléma

V závěr kalendářního roku nemohla chybět ani výprava ve Vánočním duchu, již léta nazývaná příznačně jako Nadílka. Společně jsme se všichni vydali do Jablonce nad Nisou, kde jsme zahájili naši velkou pout' směrem do Betléma. V letošním roce nám přála také sněhová nadílka, takže sobotní výlet se neobešel bez velkých koulovacích bitev, závodů v běhu z kopce pro vedoucí nebo stavby překrásných sněhuláků. Nakonec jsme večer úspěšně do Betléma dorazili, kde jsme zahráli naši pout' v podobě divadel a společně jsme následně hodovali u slavnostní večeře, kde se podávala sekaná s bramborovým salátem. Na to jsme si rozdali dárky a lumturomagazeeny a společně jsme prožívali pěkně strávený večer. Neděle se již nesla v duchu návratu do Prahy, kde jsme poslední výpravu roku 2018 úspěšně zakončili.

Matěj Modrý

Redakce: Magdalena Cisariková a Matěj Modrý
Články, nápady a připomínky zasílejte na lumturo.listy@gmail.com

Texty jsou redakčně upraveny.
